

staví se na stanovisko, že kočí jest osobou třetí, od žalující firmy rozdílou, protože prý žalující firma sama na nehodě viny nemá, následkem čehož prý může se jednati nejvýše jen o více škůdců podle §§ 1301 a 1302 obč. zák. Podle této argumentace neměla by na nehodě viny ani žalovaná strana sama, totiž samosprávný okres, takže by žalující firma své vlastní žalobě základ podrážela. Na obou stranách jde tu o osoby hromadné, za něž jednaly osoby fysické jako zástupci, ohledně kterých jest posuzovati, zda se dopustily zavinění. V tomto případě řídil povoz žalobkyně její kočí a, pokud tento v této své vlastnosti dopustil se nějakého zavinění, přičítá se toto žalobkyni. Nelze ovšem souhlasiti s odvolacím soudem, že § 2 zákona ze dne 15. června 1866, čís. 47 z. zák. pro Čechy nařizuje, by povozy jezdily po okresní silnici jen po pravé straně ve směru jízdy. Tento § předpisuje toliko, ve kterou stranu jest se vyhýbati, a ve kterou stranu předjížděti. Naopak plyne z §u 3 cit. zák., že vozkové mají měniti koleje a že mohou býti nuceni položením kamenů nebo dřev na silnici, by jeli v čáře klikaté, a aby takto používali celé šíře silnice. Proto také první soud kladl důraz na to, že kočí proti silničnímu řádu na pravé straně silnice povoz **z a s t a v i l**, tedy zastavil jej na té straně, odkud v případě jízdy jiného povozu proti němu byl by musil na druhou stranu silnice se vyhnouti. V tomto zastavení povozu na pravé straně silnice ve směru jízdy bylo by ovšem jen lehké nedopatření. Ale závažnou neopatrnost shledaly právem oba nižší soudy v té okolnosti, že kočí, opětně se rozjížděje, při čemž přirozeně musil před pobidnutím koní brzdu povolit, když viděl, že vůz počal couvati, ani se **n e p o k u s i l** o opětně zabrzdění. Toto zabrzdění podle znaleckého posudku bylo by stačilo k zastavení povozu. Takového opomenutí nesmí se opatrný vozká dopustiti. Co do míry spoluzavinění, kterou obě strany v neprospěch druhé strany snaží se pošinouti, souhlasiti jest s prvním soudem, že vina na nehodě jest na obou stranách stejná, protože nebylo by k nehodě došlo, kdyby ta neb ona strana byla jednala podle své povinnosti. Ale i kdyby se poměr zavinění určití nedal, měl by pravdu odvolací soud, že by pak bylo vinu rovným dílem podle §u 1304 obč. zák. rozdělití.

Čís. 3356.

Ujednání lékaře s nemocenskou pokladnou, že bude léčiti její členy za nižší odměnu, než stanoví minimální tarif lékařské komory, není nedovoleným.

Úmluva mezi lékařem a nemocenskou pokladnou o dočasném, přechodném léčení členů nemocenské pokladny nevyžaduje písemné formy.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1924, Rv 1103/23.)

Žalobu lékaře na nemocenskou pokladnu o vyplacení rozdílu odměny dle minimálního tarifu lékařské komory, dle něhož počítal odměnu žalobce a dle nižšího tarifu nemocenské pokladny, dle něhož mu odměnu vyplatila žalovaná pokladna, **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o**

l i c e zamítl. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: **Žalobní nárok** proti žalované pokladně, totiž placení honoráře za léčení členů pokladny v době od listopadu 1920 do 12. prosince 1920, nepřiznal soud první stolice žalobci proto, že žalobce není oprávněn, žádati honorář dle minimálního tarifu lékařské komory, nýbrž dle tarifu nemocenské pokladny a dle tohoto tarifu žalobci příslušející honorář mu byl zaplacen. Soud první stolice v tomto směru správně zjistil, že žalobce dne 25. října 1920 oznámil žalované pokladně, že od září 1920 bude zase čítati dle cen pokladny. Výpovědí předsedy žalované pokladny zjistil správně soud první stolice, že žalobce žalované pokladně neoznámil, že za léčení členů pokladny bude čítati dle minimálního tarifu, dále že deputace dělníků nebyla oprávněna se žalobcem jménem žalované pokladny vyjednávat. Žalobce dopisem ze dne 5. listopadu 1920 oznámil žalované pokladně, že k dalšímu léčení dle tarifu pokladny jest nezbytně třeba smlouvy, za jejíž předložení žádá, ale v dopise tom hned prohlásil, že bez této smlouvy jest každá jeho činnost pro žalovanou pokladnu vyloučena. Na to sdělila žalovaná pokladna žalobci dopisem ze dne 8. listopadu 1920, že zatím uzavření smlouvy odmítá, ježto není dosud ukončeno vyjednávání mezi svazem pokladen a říšským spolkem lékařských jednot v Praze, a zároveň žádala žalovaná pokladna žalobce, by ony členy pokladny, kteří k němu do léčení přijdou, léčil dle tarifu pokladny. Nechtěl-li tedy žalobce členy pokladny za tarif pokladny uále léčiti, měl to pokladně ihned sdělit a další léčení členů pokladny na sebe nebráti. Správně proto soud první stolice rozhodl, že žalobce nemá nároku proti žalované pokladně na odměnu dle minimálního tarifu. Tvzení žalobce, že byl vázán lékařskou stavovskou ctí, tarif, předepsaný lékařskou komorou, přesně dodržeti, jest pro tento spor nerozhodné a pro žalovanou pokladnu nezávazné, vždyť žalobce sám vůči pokladně prohlásil, že členy její bude léčiti dle tarifu pokladny. Výtky žalobce, že první soud nerozhodl o jeho námitce, že každé ujednání lékaře s nemocenskou pokladnou, léčiti za honorář nižší, než minimální tarif lékařské komory, bylo by proti dobrým mravům a tudíž neplatné, jest nedůvodné, neboť, je-li dle §u 6 d) zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. dovolena písemná smlouva mezi pokladnami a lékaři, kterou se upravuje odměna lékařů za léčení členů pokladny, jest také ujednání, jež se nestalo ve formě písemné smlouvy, dovolené a platné, pokud bylo uzavřeno mezi lékařem a nemocenskou pokladnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

• D ů v o d y:

Co se týče nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jež prý záleží v tom, že odvolací soud pokládá žalobcovo prohlášení v dopise ze dne 25. října 1920, že počítá za léčení a léky od září 1920 zase podle tarifů pokladny, za platné a pro žalobce závazné přes to, že o honoráři písemná smlouva a vůbec žádná písemná smlouva mezi žalobcem a žalovanou pokladnou ohledně léčení členů nemocenské pokladny ujednána nebyla, a zákon ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457

ř. zák. v §u 6 d) uzavření písemné smlouvy předpisuje, není tato výtku oprávněna. Citovaný § 6 d) zákona o nemocenském pojištění dělníků předpisuje sice písemnou formu při smlouvách mezi nemocenskými pokladnami a lékaři, ale má na mysli smlouvy trvalého rázu, smlouvy, jimiž se lékaři přijímají za lékaře pokladny, nikoli pouhá ujednání nemocenské pokladny s lékařem o odměně za dočasné, jen přechodné léčení člena nemocenské pokladny, jak tomu na příklad jest, jde-li o léčení po dobu uprázdnění místa pokladničního lékaře nebo než jmenovaný pokladniční lékař započne svou činnost. V případě, o který jde, jedná se o odměnu za takové přechodné, výpomocné léčení, než pokladniční lékař svou činnost započal a uvedené prohlášení žalobce, i když zvláštní písemné ujednání po rozumu §u 6 d) zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. se nestalo, bylo tudíž platné a závazné. Rovněž neposoudil odvolací soud věc po stránce právní nesprávně, když na základě uvedeného prohlášení žalobce v dopise ze dne 25. října 1920 a protože žalovaná pokladna v listě svém ze dne 8. listopadu 1920 žádala žalobce, aby její členy léčil za honorář podle jejího tarifu, žalobce pak skutečně členy pokladny léčil přes to, že před tím v dopise ze dne 5. listopadu 1920 pokladně oznámil, že bez kontraktu je vyloučeno, aby pro pokladnu lékařsky byl činným, uznal, že žalobci přísluší za léčení členů pokladny pouze odměna podle tarifu pokladny, nikoli požadovaná odměna vyšší a dotyčný nárok žalobcův zamítl. Žalobce proti tomuto stanovisku odvolacího soudu uvádí v dovolání v podstatě totéž, co uvedl proti témuž stanovisku prvního soudu v odvolání, a protože odvolací soud v napadeném rozsudku správně vyvrátil dotyčné vývody žalobcovy, stačí k vyvrácení vývodů dovolatelových v tomto směru poukázati na důvody odvolacího rozsudku.

Čís. 3357.

Účinky prohlášení manžela za mrtva nerovnájí se jeho úmrtí ve smyslu §§ 138, 155 obč. zák. O zjištění nemanželského otcovství lze tu nastupovati pouze tehdy, bylo-li právoplatně zjištěno, že dítě není manželského původu.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1924, Rv I 1754/23.)

Žalobě nezl. Ladislava H-a na Leona S-a o uznání otcovství procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji jako předčasnou pro tentokráte zamítl. Důvody: Mezi stranami není sporu o tom (§ 266 c. ř. s.), že nezl. žalobce Ladislav H., narozený dne 9. listopadu 1921, zapsán byl do matriky narozených jako dítě manželské, tedy jako syn manželů Františka a Kateřiny H-ových. Ze spisů jest dále patrné a ostatně i mezi stranami nesporno, že manžel Kateřiny H-ové, František H., byv jako voják za války povolán ke službě vojenské, byl od roku 1915 nezvěstným, a že na to k návrhu své manželky po konaném šetření prohlášen byl za mrtva usnesením ze dne 26. března 1923 za současného s tím vyslovením, že den 1. prosince 1917 považovati jest